

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI.

ZAGREB, 25. veljače 1951.

BR. 9

«Gibi se moje svjetlo upravljeno Gospodu, jer On vodi za ruku: nego može. Potrdi! me! smiluj se meni, jer sam osamljen i slab.»
(Ps. 24, 15. 18)
In Ulaza današnje sv. Misne

Učitelji i Njegovi neprijatelji

Ljepota čistoće

Vani na ulicama Jerusolima trkta je noć. Svo spava tvrđim snom. I stalni stanovnici toga grada i stancija bodočasnika, što su nagrnuli u grad na svetkovinu Pashe. Samo u jednoj kući ultra svijetlo i rasvjetljuje malu prostoriju, gdje sjede dva ozbiljna muža. To je Spasitelj i Nikodem, predstojnik židovski i član Velikog vijeća. Odičan je bio i ugledan čovjek.

Nikodem je slušno naučavanje Spasiteljeva i vidio Njegova čudesna djela. I zato je ušao nemir u njegovo srce. Gorio je od želje, da čuje što više od Njega. Zato Ga je potražio u tluhoj noći. Tišina noći je miška ozbiljnih misli. Stega Nikodem hoće da bude barem jedan sat na samu s Učiteljem.

I eto sada sjede dva najozbiljnija muža tiješno jedan uz drugoga. Mala uljena svjetiljka objasnjava lice Spasiteljevo i pokazuje, kako još mnogo jasnije svjetlo prodire iz Njegovih očiju. Ono se odražuje i na licu vijećnikova. A on podiže oči prema Učitelju, jer je u njima vrlo ozbiljno pitanje. Učitelj je stavio ruku na rame Nikodemovu i počnava ga.

Pismoznac prati s naponom pažnjom nove misli i silkovite predodžbe, koje mu Učitelj iznosi svojim tirmnim i jasnim razlaganjem. I Nikodem se osjeća prenesenim u savim novi svijet. Nije mogao međutim nikako sakriti svoje iznenađenje. Na novu, veliku i vječno neshvatljivu istinu odgovara s iznenadnim i šaljivim usklikom: «Preporođenjel! Kako se može jedan odrasli čovjek ponovno roditi?» Glasno se nasmieje. I već je htio šalom prijeći preko toga, jer mu je to posve neshvatljivo.

Ali mu Učitelj odgovara vrlo ozbiljnim glasom. Spozoruje ga na to, da se istina ne smije ismijevati. A Nikodem uvida svoju pogrešku i hoće da svoj uzmeć prikrije tako, što stavlja na Učitelja novo pitanje. No Spasitelj se ne da zaverati ovom ponovnom neispravnašću, nego mu čpet podjeljuje ukor: «Ti si učitelj u Izraelu, pa toga ne znaš! Htio mu je reći: «To je grijeh propusta i zanemarivanja tvoje dužnosti. I učitelj u Izraelu se postidi, zato se osuđuje, te ne postavlja više nikakovo nesmotreno pitanje, nego samo slušati i sluša, bez umora sluša. I kad se jutarnje sunce podigla i sve osvijetlilo, i u njegovoj je duši planulo pšebesko svjetlo, on je bio učenik Spasiteljev (Iv. 3).

Ali svijetlo svijeta, koje je rasvijetlilo Nikodema, zasijepilo je njegove prijatelje. Poznavaing Sv. Pisma nije nikako koristilo ni sveće-

nicima, ni pismoznacima ni farizejima, da spoznaju Boga-čovjeka. Zato za njih i kaže Sv. Pismo: «Svijetlo svijetli u tami, i tama ga ne prima (Iv. 1, 5). Vlastitost je svijetla doduše, da rastjeruje tamu, ali ako se unese u jamu ili prostorije, gdje imade otrovne pare ili plinova, tamo oni uduše svijetlo i ono ne rasvijetljuje ništa. Tako nije rasvijetljen ni onaj, koji nije od Boga rođen, nego se hotimice nalazi u tami i sjeni smrtnoj, jer toga ne može rasvijetliti Božja istina. Ako čista i jasna kapljica vode padne u šaku cvijeta, i nadođe sunčano svjetlo, ona zasjaji svjetlom sjajnoga diamanta. Naprotiv padne li u prašinu zemlje, pretvori se u nečistoću.

Tako i roca nauke i istine Spasiteljeve nije pala na čisti cvijet srdaca tadanjih židovskih poglavara i pismoznaca. Zato im nije zasjala, nego se zamutila i oni su je odbacili kao nevjednu stvar. A to je bio ujedno i uzrok njihova odfaćanja od Boga. S pravom je starac Simeon rekao veliko proročništvo, kad su Dijete Isusa donijeli u hram, da Ga Boga prikažu. Proročanstvo glasi: «Gle, ovaj je postavljen na propast i na uskrnuće mnogima u Izraelu, i za znak, kome će se protiviti (Lk. 2, 34).

To se proročanstvo ispunilo. Spasiteljevi su najgorčeni protivnici doista postali: svećenici, pismoznanci, Saduceji i Farizeji, vođe i zastupnici židovskoga naroda. Za njima se u vječini poveo i narod. Vrlo je zanimljivo znati, što su bili ti vođe toga siromašnoga naroda. Tko su bili ti neprijatelji Mesije? Evo ih odmah.

Godine 175.—164. prije Krista povedoše braća Maksiheji rat sa slobodu židovskoga naroda. I oslobodiše ga od sirijskoga gospodstva te osnovali neovisnu državu. Ali njihovu neslogu izrabio Simljani uzeti zemlju u svoju vlast svojom ljepoznom penšicom. Jedino je bilo što su spazili Židovi, a to je, da im je bilo drno neko učeće u upravi zemljom. Dano je to domaćem aristokratskom senatu, koji se zvao Sinjedrij ili Veliko Vijeće. I to je vijeće vršilo tu vlast pod nadzorom, kontrolom rimskoga upravitelja židovske zemlje. To je vijeće upravljalo pod tom kontrolom vjerskim i nekim unutarnjim poslovima. Zastjedalo je u Jerusolimu kraj hrama. Sastojalo se od 71 člana. Predsjedao mu Veliki svećenik.

Veliko vijeće se sastojalo iz bivših velikih svećenika, poglavica svećenčkih obitelji, iz predstavnika najstarijih pojedinih plemena, glava obitelji i zakonoznanaca. Ne služba velikog svećenika mogla se kupiti već kroz stoljeća. Rimljani su je devalovali onima, koji su više platili. Od godine 37. prije Krista do godine 70. po Kristu bilo je 28 velikih svećenika. Svi su oni pripadali nekim bogatim aristokratskim obiteljima, koje su bile naklone stranog vlasti u zemlji.

To su eto vođe naroda, koga su odveli od dugo i teško očekivanoga Mesije i Sina Božjega. I prešli su među Njegove neprijatelje i neprijatelje svoga spasenja.

Krepost sv. čistoće čini ljude u izvjesnom smislu sličnim Anđelima. Sv. Bernard kaže: «Sto je ljepše od čistoće, koja čini čovjeka anđelom? Ista istina razlika između čista čovjeka i Anđela u posudu blaženstva, ali nema u pogledu ljepote i snage duha. Slična kaže sv. Ivan Hrizostom: Gledaj, kako je izvama čistoća, koja toliko djeluje na nemaljake stanovnike, da ih čini, makar su zaođnuti tijelom, slične čistim anđelima. Kaži mi, čime se razlikuju anđeli i ljudi, Elizej, Ivan, i prvi ljubičitelj čistoće? Ničim drugima, nego time, što su bili smrtni naravi, a Anđeli su besmrtni.

Želim li znati, zašto čistoća posvećuje naše duše i čini nas slične Anđelima nebeskim, svrtno pogled na ono bitno, što se nalazi u svršenosti i svetosti. Sv. Toma, taj anđeoski učitelj, uči, da je bitno u svetosti i svršenosti sjedinjenje naše duše s konačnim našim ciljem, to jest s Bogom. No sva ljepota anđeoska sastoji u sjedinjenju s Bogom po svršenosti ljubavi. Upravo k ovom sjedinjenju dovodi nas čistoća više, nego ikoga druga čudoredna krepost, i radi toga nas ona može više nego ikoga druga krepost učiniti po svetosti i Htj-poli sličnim nebeskim stanovnicima. U tom smislu govori sami Gospodin Isus: Krist: «Blagi onima, koji su čista srca, jer će Boga gledati. Gledat će Ga ovdje na zemlji u svjetlu vjere, a u nebu najčvršćom jasnoćom licem u lice. Sv. Augustin dodaje: Čistoća ima posebno mjesto među krepostima, jer ona daje duševnom oku sposobnost, da gleda Boga.

Uistinu čistoća ima obravno djelovanje i posljedice od nečistoće. Nečisti život zamaćuje duh i čini ga nesposobnim za shvaćanje Božjih stvari, a čistoća tijela i duše daje razumu jasno svjetlo za spoznanje nebeskih ljepota. Kad je sv. Grzeg Nazijanski boravio u Ateni i palazio visoke škole, imao je, kako pripovijeda pisac Rufin, videnje, u kojemu su mu se ukazale čistoća i mudrost osobe uprjateljice, te su mu se ponudile, da će mu biti pratilice u ovom zemaljskom životu. Ako dakle čistoća vodi našu spoznavu više od ikoga druge kreposti do nebeskih stvari, sigurno ona priklijanja i našu volju k Bogu, sjedinjuje ju s Njime vezom svršenice ljubavi i čini nas stalno savršenijima i svetijima.

Da sačuvamo sv. čistoća, valja u prvom redu da se klonemo povjerljiva zaobraćaja s osobama drugoga spola. Kaošto lilijan treba da se brižno čuva, da mu prekrasna bijelina ne bude time okaljana, tako i sv. čistoća, koju lilijan označuje, treba da bude osigurana od avake pogorblje, koja prijeti da je okalja. Takova pogorblje prijeti nam u prvom redu od ljudi, među kojima živimo, osobito od osoba drugoga spola. Obrizrom na muške, a to vrijedi slično i za ženske, veli Sveto Pismo: Ljepota žene upropastila je već mnoge, a na njoj se upali strasti kao oganj, Svetomu se Bernardu čini nemogućim, da netko polagano ne padne u teške grijehje, ako stalno i povjerljivo zaobraća sa ženskim osobama. Neprestano razgovarati sa ženskom osobom, veli on, i ne sagriješiti, nije li to više nego odvijeti mrtvacu?

Ljepo kaže sv. Jeronim: Stis treba, da svaki dan beravisi u kući, gdje moraš li pobijediti ili umrijeti? Tko na ovom svijetu može da mirno spava, ako se blizu njegove postelje nalazi otrovna zmija? Ako ona baš i ne će ugristi, ali uvijek budi tjeskobni strah. Ja priznajem svoju slabost i zato bijem,

Dodi, Gospodine

Lijepo je u Tvojoi tišini, Gospodine!
Ugodan Tvoj je mir —
I umor, — kad su prošle,
duge i bolne borbe —
I nemir.

Dodi, Gospodine, jutro je blizilo...
Nek sunce osušil rane!
Otvori mi oči!
Neka Te gane
Golotinje jalovo slavije!

I mir, što teka.
Jer, Gospodine,
mene plaši samotno uzglavlje
bez Tvoga lijeka.

Dodi, Gospode, o dodi, Milii!
Reči mi utješne riječi!
Kako su pusti otcimni dani

bez Tebe,
sve jazovi veći.

I kako iskra ljubavi plama
u plamen sve veći,
a svemir je malen
bez ajaja njena,
i svud je tamno —
i zvijezde gasnu,
i bujnost gubi,
i pušti je —
ko nekoć davno...

Dodi, Gospode,
Dodi, ne kasnit!
Uzmi me, dajem Ti sve:
okrunjen vijenac, platno bijelo
i mrije suza na njemu,
i prnje u gužvi čekanja mnogih,
i hvatu na svemu, a svemu.

ONKRAJ OVOGA PLANETA

Isusa razapinjju na križ

Brdo Tabor u Palestini. Bilo je preobraženje Gospodina. Izdiglo se kao što više približi nebu. Na spadoj strani lijeva mu se srebrna površina Sredozemnog mora, od kojega preko brda Karmel zapuhuje gorski vjeter. Prema jugu se protega glasovita visoravan Redobon. Ona svrvaša s gorjem Geiboe, na kojem su jednom pali izraelci Juncal Saal i Jonata. A na sjevernoj mu je strani snježno brdo Hermon. Na istoku se zasuivala pogled na svjetloplavo jezero Genezaretsko.

Smrti je na križu bila najstrašnija i najokrutnija kazna. Izmišljena su je Asirci. Od njih je primio Perzijanci, Egipćani i drugi narodi. Svi su ovi svoje zločine samo uzeti za osuđeni na križ, a tek Rimljani počeli zločine pribijati čavlima na križ. Židovi nisu poznavali taj način smrtne kazne. Opi bi svoje osuđenike kamenovali ili ih mlađom odrubili glavu. Ali kad su Rimljani osvojili Palestinu, imali su Židovi često priliku vidjeti strahote na križu. Kad su se Židovi poslije smrti Heroda Velikoga pobunili, dao je rimski namjesnik Kvintilije Var oise dvije tisuće buntovnika pribiti na križ.

Na strane Herodova od Cezareje Filipove dođe Spasielji i Njegova tri učenika. Večer bila. Pokazivali se prvi znaci, da će doći zora. I Spasielji se uspinjao na svoja tri najmilija učenika: Petroni, Jakobom i Ivanom na brdo Tabor. Malo prije toga čuo je njegove riječi u Cezareji Filipovoj: »Ti si Krist, Sin Boga Živoga.« Petar ih je izrekao u ime zhora apostolskoga, rasvjetljen svjetlom Oca nebeskoga. I kad je Spasielji čuo ova ispovištenj od svojih učenika, počeo im je otkrivati svaku tajnu svoje Životnoga cilja. On će doiskora u Jerusolimu da onđe pogre triput. Upravoerava ih je i pripravljao na svoj smrti put, koga oni nikako nisu htjeli shvatiti. Dapače je i Petar u svom žestokom temperamentu planio i izrekao odlučne riječi: »Daleko te od Tobe, Gospodine, to se ne smije Tebi dogoditi.« I sada mu izgovara Isus najžešće riječi prekora: »Odlazi od mene, satano, ti me hoćeš sablazniti, jer me mlatiš, što je Božje nego što je ljudskole« (Mt. 12, 22). I od toga su časa smali učenicl Isusovi, da za njihova Učitelja i za njih nema drugoga puta do slave, nego samo put križa i tjepljenja. I od toga im je časa bilo jasno ono, što je štittilo dušu Spasieljevu, a to je, da mu se sve većina približava tamna sjena smrti.

Ova kazna nije išla za tim, da čovjeku nasilnim načinom prekine život, već da osuđenik što više trpi. Izvršenje nisu ili studeni, mogao je takav čovjek i po nekoliko dana proživjeti na križu. Po danu mu je bilo teško, a po noći još teže. Otklekad bi došle zvijerl i pa i te mu trgali meso s kostiju, jer se nije mogao braniti.

Kod Židova je bio običaj, da su osuđenima na križ ponudili gorko piće. To je bilo jako vino, pomiješano s mirođijama, da omami nevoljnika, pa mu tako ublaži boli. Ovo su piće redovito prikladile plemenite gospođe iz samitosti prema osuđenima. Nekl su osuđenici to piće poštudno pili i tako se kao uobičajali u smrt. Drugi su pak znali taj napitak odbiti, da pokažu, kako preziru i muke i smrt. Kad su Isusa ponudili tim pićem, okusio ga je, ali ga ne htjede piti. Kušao je da ne povrijedi milosrdje onih žena, koje su za Njim plakale, jer su Mu one ugovotile to piće. A ne htjede ga piti, jer je hito trpjeo

kad postupne svijesti i ojetiti svu gorčinu svoje muke, pa tako ispiiti kašak muke do kraja.

Jer Isus nije na Veliki Petak bio mista je, određio je godine 602. Papa Innocent, da križani u petak ne jedu mesa. Prema tome je nemis u petak određen kao spomen na post, muke i boli Isusove. Radl togi ml križani kašakl uvekile cijenimo ovu - crkvenu zabranu i brižno pazimo, da u petak, a napose na Veliki Petak, ne jedemo mesa.

Isus je raspet na Križ na Veliki Petak. Da ga još jabe oaramote, raspeti su zajedno s Njim i dva razbojnika. Isus su stavili u sredinu, da izgleda kao najveći razbojnik. Jedan se od razbojnika pokajao i izmiren s Bogom umro, a drugi je ustrajao u zlu i zauvijek propao. Rasklanjano razbojnika pobozna predaja zove Dismas. Kod nas mu je u Zagrebu podignuta u čast kapelica na početku Nove Vasi. Kako su Isusa prije zapostavili Barabi, tako Ga sada zapostavljaju zločinima.

U posljednjem času prije razapinjanja imao je Isus pretrpjeti nove boli i duboko poniženje. Po rimskom je zakon osuđenik imao biti raspet posve gol. Zato stadoše križnici svišetl s Isusom komad po komad odijela. Bog Ga nisu posve svuikli. Kad je eto Božji Sin, koji je nebo zajednuo zvijezdama, a siline poljane crčiješu, stajao pred Židovima posve gol. Rodio se kao siromah, živio je kao siromah, pa je eto i umro u skrajnjem siromahu.

Kod Rimjana su razapeli visjeti i na križu gol. Kod Židova to nije dopuštala javna pristojnost. Stara predaja

voli, da je Bližnja Križ, blažena Djevojica Marija, stajala svojoj ruke s glavu i čela svoje opasali Isusove kolokosa: I

Kod razapinjanja su krvnici najprije prešli na Križ jednu ženu Isusovu, onda drugu, a nakon toga svoje. Kad je Isus bio pribit na križ, trebalo je križ osvetiti. Dok su jedni krvnici pridržavali, ali uspravljeni križ, dotle su drugi katrpavali jamu s kamenjem i zemljom. Tako se ispunilo prorokstvo Davidovo od Isusu: »Probodite ruke moje i noge moje, i Isusovo, koji je rekao za sebe: »Treba da Sin čovjeku bude uzvisen«.

Svaki je osuđenik imao nad križem ploču, na kojoj je bilo napisano, kako se zove i što je skrivio. Nad Isusovu su glavu stavili napis: »Isus Nazarećanin, kralj židovskil. Napis je bio napisan na tri jezika: na latinskom, jer su Rimljani zvali zemljom; na grčkome, jer su strani Židovi, koji su došli u Jerusaleum, govorili grčki; i na židovskom, kojim su se služili domaći palestinski Židovi. Tužni posao razapinjanja izvršili su krvnici na Veliki Petak oko petave, a za nagradu su dobili Isusovu odjeću.

Kad nas snadu životni udarci, pogledajmo na križ i bit će nam odmah lakše. Križ je knjiga, u kojoj nalazimo tumačenje svim bolima i patnjama svojih i cijeloga čovječanstva. Križ je uvijek bio i ostaje utjeha ojađenom srcu i melem na patničku dušu. Kad je nevrliti i nečakliti Božji Sin Isus Krist uveliko trpio, onda ne presrećaj ni nasmu - grešnim ljudima - drugo, nego skrivatejati se s našim križem, s našim jama i bolima i strpljivo ih nositi Bogu za ljubav do volje Božje.

NJEGOV OTAC

U tom su se raspoloženju, a poslije događaja u Cezareji Filipovoj sada uspinjali na brdo Tabor, da onđe presreću i saonei i u toj saonice se dogodilo, da je veličanstveno Božanstvo Isusovo svojim sjajem prolomilo zastor Njegova smrtnoga tjelesa, potješlo Njegova ljudska narav i obrabilo žalosne učenike. I sv. Petar zahvaćen i svladan sjajem toga otkrivenja reče u svojoj ljudskoj prostodostojnosti: »Gospodine, dobro nam je ovdje biti, ako hećek, nećemo li čemo ovde i vremenom zapovijediti. Moćnijav jednu i liji jednu« (Mt. 17, 4). Oni se naime okazale kod preobraženja.

To je rekao Petar prije Duhova, dok je još u njemu veliku ulogu imalo ono, što je ljudsko i vremenito, a nije još na ni našao Duh Sveti. Tu je Petar bio čovjek onoga mišljenja, kakovi smo i mi. Kad nam natme bude dobro, kad smo veseli, kada nam je nešto čeno, ka smo sretni, ali se nećemo postignemo, onda sve moguće poduzimamo, da to čvrsto držimo i čuvamo. Mi bismo onda bili spremni i takovu kuću sagraditi, u koju bismo mogli to da sigurno zatverimo i više ne izgubimo. Dapače bismo bili spremni, kad bi to bile moguće, lakopati opkop i bedem sagraditi unakole, da budemo sami i nesmetani, pa da nas ni smjed ne vidi i ne savidi nam. Mi bismo u to vrijeme, zapovijediti, da ustavi svoj tak u ondes nam blagodat, koja smo teško iščekivali i dočekali hroćakl.

Ali nam se svima događa što i trojici učenika na Taboru. Kad su naime nakon nekoliko časaka podigli svoje oči, vidjeli su samo Isusa samoga, ali ne više u sjaju preobraženja, nego u Njegovoj običnoj ljudskoj pojavi, kao i prije preobraženja. A to je sve istina, jer inače ne bi nikada imali pravoga pojma o onomu, što znači biti pravi sljedbenici i učenici Isusovi.

Tako mora i svaki čovjek znati, da njegovo preobraženje dolazi tek poslije ovoga običnoga zemaljskoga života. U mladosti živimo u nadi, da ćemo u životu postići veliku sreću. I mislimo, da će to jednom biti bilo gdje ili bilo kada. I kad nam se samo čini, da smo je postigli, bacimo se na nju, da sreću do imenada ne vidimo, da nam je to sretno blaženstvo najednom Biječno. Tada se smazraemo prevarenima i ka-

Jose Pošto nije volio svoje oca. Mater je voljela i ona mu je bila draža od svega na svijetu, ali oca nije volio. Slabo se je sjećao na njega. Otac je ozulazio u ured, dok je on još spavao, u podne je nešto nabrzo pojso, pa je opet odlazio po poslu, a kad se pod večer vraćao kući, pregledavao je izradene zadake Josine braće i ispitivao ih lektije. Na Josu se gotovo nije ni osvrtao.

Jose je ostalo u pameti, da mu je otac bio uvijek zaposlen i zabrinut, a on se držao matere i protivio je na svakom koraku. I stajalo se s njim u njegovom haviu s njime. Poslije škole stajala su se s drugovima i igrala, a on drugova nije imao. Sva su djeca iz okoline bila starija od njega, a otac nije dopuštao da ide daleko od kuće i da tamo traži vršnjake.

Jose je želio, da bi ga otac onako mlilovao, kako ga je mlilovala mati, pa je često, kad se otac vraćao iz ureda, dolazio raširenih ruku preda ni željan da bi ga otac samo pogladio po licu, upitao da li je bio dobar i materl poslušan, i to je bilo sve. Istina, otac nije mlilovao ni druge djeca, ali jer je on bio najmladi, držao je, da bi ga otac morao mlizati. A jer to nije čin, držao je Jose da ga otac ne voli. Otac je njegov samo ljubio djecu na njihove imenada i rodjenada i na velike praznike. No to Josi nije bilo dosta. Pa mu i to

nije bilo pravdo, da je takvom zgodom dobio tek kakvu sitnicu, dok su se druga djeca pred njim hvalila darovima i pokazivala mu ih, što su ih takvom zgodom dobila.

Jose se je često pitao, zašto je njihov otac uvijek ozbiljan i zamisljen. A kad jedne večeri nije mogao zaspati, čuo je rodiele kako razgovaraju i razabirao je da imadu mnogo briga i da teško živu. I onda se prisjetio, da bi mu se otac, kad je majka rekla da treba ovom li onom djetetu kupiti, bilo cipele bilo odjele, tada još i više zabrinuo i bio još i ozbiljniji.

Što su djeca bila starija, to su i brige roditelja bile veće. Rijetko je kada došlo do njih kakva veselija vijest, a ako i jest, to je redovno bila povezana s brigama. Sjeca se dobro, da je jednog dana mati pošla ususet mužu, kad se vraćao iz ureda i da mu je namijajna lica rekla: »Upravu sam primila vijest, da je naš najstariji dobio stipendij, za šumarsku školu.« Na to se je otac razveselio, ali se odmah poslije smrknuo i rekao: »Eto novih briga. I otkuda ćemo smoć novce, da ga pošaljemo u svijet? Cime platiti kola do željeznice, a morat će mu svaki mjesec slati koja kruna, da ima za potrebe.«

Otac je bio najviše zabrinut, kad je trebalo na prvoga platiti što se uzimalo na knjižicu. I tada je češće morao ki

k trgovcu Peri i moliti ga da približi. Platit će nešto, ali ne može sve. A onda se tužio materi, da ga je taj porugljivo gledao, a sigurno zato, jer otac nije platio, da se moja braća igraju s trgovčevom djecom, koja su bila zila i veliki razbijali.

Tek kasnije uvjerio je Jose, da je imao krivnju što nije volio oca. Kad je najrme srednji Josin brat obolio na skrvelu, otac je dane i ljedne prosjedio u njegov krevet i dovio ga, pa nije dopuštao ni materi da uđe u tu sobu, da se ne bi zarazila i sama i preveljku bolest na drugu djecu.

Došlo je vrijeme da i Jose pođe u grad u školu. Plakao je čim se samo i sjetio, da će se morati dijeliti od matere. Za ocm se nije žalostio. Rastanak je bio težak. Mati je plakala i sustav se joj stuzale svoje. Otac je bio ozbiljan i nećao je vrijeme držao pristojnima na gradul, a onda se samo trgnuo i poljubio ga u čelo. Jose je ipak u očevim očima zamijetio suzo i vidio je, da ih mukom sustavlja.

Tog je dana posljednji puta vidio oca. Nekoliko dana zila njegova odlaska premješten mu je otac k županiji u G, a zila tri mjeseca dobio je glas da je obolio i da se vraća kući. Jedva su prošla dva mjeseca, kad je dobio brojžak, da mu je otac umro. Jose je približidno, nešto ga je stialo kod srca, ali nije propalako.

Mati mu je umrla nešto prije nego je svršilo nauke. Taj ga se gubitak jako kosnuo, mođda ga je ojetilo jače nego da je umrla, dok je bio dijete.

Žemo, da nam se stimalo nešto, u što smo najveće nade polagali, na čemu smo svoja budućnost gradili. I mi mislimo, da se zato smijemo i na Boga srediti.

Tako jako zabravljamo, da je prvom čovjeku rečeno: »U anozu svoja lica želite čel kruh svoj, dok se ne povratil u zemlju, iz koje si uzete! Nije na Bogu krivnja, nego na nama, što ml neprestano hoćemo opet i opet graditi kuće ovdje na zemlji, u kojima bi se htjeli lagodno osjećati. A od toga nema koristi mlakove. Bog se pobrinuo, da zemaljske kuće neprestano ruše.

Bilo je vrijeme, kad je cijelo čovječanstvo u svojoj ljudskoi pomislilo, da se udomaći samo na sveme svijetu. Da sagradi kuće i palače, u kojima će se hodaćno i udobno smijestiti i vjekovati.

Ali to nije predago potrajalo. Gospodin je poslao oaju, koja je svrlala na hrpu tla i jetruju ljudsku gradnju.

Sjajni Taborski časovi i sretni dani daju nam se zato, da očajamo, kako bi smo onda mogli ustrajati do konažnoga slajnoga preobraženja. No ono je onkraj bregova ovoga planeta. Svaki drugi plan o građnji stalne, trajne i sigurne kuće zavičaja na ovo ne svijeto moramo si labiti la glavu. To se doduke čestopokuvavalo, ali je uvijek propalako i onda sve amjelje poduzete, da se gradi kuća hablarnika.

Naš vltastil život na zemlji jest kao pastirski šator, koji je uvijek u poglbi, da bude porušen. Samo onkraj ovoga života jest naše vječno i blaženo obitavalište. Samo su njim treba da čeznemo, dogodilo nam se bilo što na ovom zemlji.

Poslije materine smrti dobio je sjećanj pismama, koja ostadoše iza nje. Među tim listovima bilo je i pismo, u to ga je poslao otac materi iz G. Otvorio ga je i tamo je stajalo ovo:

»Draga majko! — Ovih dana prošla su tek dva mjeseca, što me rastavilo od tebe i od djece. Teško mi je bez vas. Oni će se stvoriti lakše anaći u svijetu, ali se bolim za Josu i pitam se, što će biti s njime, kad mene ne bude. Znam, da ne će odviše za mnorn ugovati, jer mu nisam pokazivao, da mi je drag i da mi je draži od druge djece. Ta bio je najmladi, ali sam gledao, da mu ne pokazujem, koliko ga volim, i kako mi je priistario srcu. Koliko sam puta i vidio gledao kako tebe, i koliko sam i on se osjećao kod tebe, i koliko sam puta šelo, da ga privinemo na grudl i

III. KONGREGACIJA

26. II. 1961.

Sv. Evanđelje (Luka 11, 14-28) pripovijeda nam, kako je Isus istjerao iz jednog čovjeka, davila, koji je bio nijem. Neki su rekli, da "On pomoću davia izgoni vragove, a drugi su rekali znas, da On to čini po Božjoj moći, Isus dokazuje, da On ne izgoni daviole po Belzebub, nego po silni Božjoj, i da je došlo k njima kraljevstvo Božje. Davio je savladan i mora da ide. No ako čovjek pada u svoje stare pogreške, davo duhove, pa stanje čovjeka postaje gore nego prije. Tko nije s Isusom, proti Njemu je, i tko s Njim ne sabire, propispa.

1. Isus je istjerao nijemoga davia iz čovjeka, t. j. takova, koji je čovjeka učinio nijemim. Kako li često čini nečisti duh i nas nijemima! Nijemima za slavu Božju, koju bismo morali naviještati, i za molitvu, koju bismo morali vršiti. Nijemima za čestita bližnjega, kojega bismo morali braniti, i za grijeha i pogreške podložnika, koje bi trebalo kazniti. Nijemima za poduku djece, koja su nam na brizi, nijemima za vještice pogreške i grijeha, na koje bismo se morali tužiti, nijemima za štetu bližnjega, koju smo imali uspriječiti. Molimo Gospodina, da istjera i iz nas toga nijemoga davia, da govorimo, gdje treba govoriti, na slavu Božju, na korist bližnjih i na spas vlastite duše.

2. Tko nije sa mnom, protiv mene je, Isus ne dozvoljava neutralnost. Ne može se slušati dva gospodara. Moramo se izjasniti, uz koga ćemo pristati, uz Isusa ili uz svijet, uz Isusa ili uz tijelo, uz Isusa ili uz davia, uz Krista ili uz antikrista, uz vjeru ili nevjericu. Hoćemo li se dugo premišljavati, uz koga ćemo pristati? Pokazimo, da smo pristale Isusovi, dobra djeca sv. Crkve, prijatelji Njegova vidljivog namjesnika, Oca Pape, prijatelji Božji.

3. Tko se nam ne sabire, propispa. Sta koristi sv. molitvu, učenie i rad, ako se ne vrši u s jedinstvu s Istomom? Ti misliš, ali bez sabranosti duha, učiš, ali bez popravljanja srca, radiš, ali bez dobre nakane i zato bez dobika za vječnost. Česti gubitak vremena i truda, pljeva, koju vjeter raznosi. Hoćemo li da od svoga truda i muke imamo korist, s jedinstvom ih sa zalogazima Isusovim.

U 13. i 14. vijeku razvio se snažan duhovni mistički pokret u Njemačkoj. Na čelu čuđenju gibanja bila su trojica Dominikana: s to Magister Eckhart, iznjen njemačke mistike, i njegova dva učbenika i prijatelja, Ivan Tauler iz Strasburga i blaženi Henrik Suzo.

Henrik Suzo rodio se 21. ožujka 1295. u gradu Konstancu. Bio je vrlo odan svojoj poželjnoj majci, pa je uzio i njezino, a ne očovo, prezime. U 13. godini ušao je u dominikanski red. Ispovjeda nije bio dobar redovnik. U 18. godini obratio se svim sreću Bogu. Ušao je filozofiju i bogoslovije. U KENNU je upoznao Ivana Taulera, čije su propovijedi kroz više vjekova podizale kontemplativne duhove (sklone razmatranju). Tu je slušao i Magistra Eckharta. Eckhart je bio svetoga života i vršio je silan utjecaj na duhove, ali je Crkva osuđila neke njegove nauke.

U Kölnu je Henrik napisao njemačkim, a poslije i latinskim jezikom, znamenitu "Knjigu Mudroeti", u šaru ljubavi prema Bogu. Ova je knjiga namušala svojim uspjehom sve silne duhovne knjige, pače i samu vrlo glasovitu knjigu "Nasljeduju Krista". Tada je

u znanou ljubavj nožem urezao iznad svoga srca slova imena Isusova IHS (Isus Spasitelj ljudi) i molio Boga, da Isusove ime utifone u njegovu dušu svih svjetlim slovima. Osobito je velika i njemačina bila njegova poboljšnost prema svetosti Djevici, koju je svno savršeno dragom Zvijezdom svjetla i ljubavi, a sebe ajezicim slugom.

Kroz 17 godina Henrik je vršio neobitna djela pokore. Njegovo se tijelo bilo uslijed toga jedna rana. Noć je provodio u razmišljanju muke Spasitelja, i Djevice Boli. Mnogo je duševnih muka pretrpio zbog svoje "Knjige listane, Henrik je bio izabrani vođa duha, revan apostol i izvanredni propovjednik.

Pod konom života skupio je u jednoj knjizi sva svoja djela. Njegova se djela još i danas čitaju i upotrebljavaju u propovjedima. Umro je 28. siječnja 1366. i pokopan u Ulmu. God. 1819. pronađi su njegov grob. Njegovo se tijelo bilo potpuno sačuvano i štriko je uslijed mrtis.

Papa Grgur XVI. potvrdio je Slovanje, koje se kroz stojeća iskazivalo Henriku, kao i njegov naslov blaženika. Njegov se blagdan slavi 2. ožujka.

PRIRODA

DOISTA divna je i prekrasna ta Božja prirodna Nema na svijetu alicara, koji bi bio kadar točno i vjerno nam pokazati izlaz i zapad sunca, lakim i točkim bojama boljadisani svod nebeski, proljeće i jesen, ili vedru noć s mjesecom i nebrojnim zvijezdama. To je knjiga, koje nas mnogo toga uči. Mnogi ljudi gledaju samo korice ove knjige i šarokate slike, kao i djetete, kad mu dođu u ruke lijepe molitvenice. Sto rako u toj knjizi piše, razumiju toliko, koliko i djetete, što u molitvenicu piše.

Premudroga i svemogućega Pisce, koji je u knjizi prirode na svakom koraku objavljuje može lako svaki naći, tko god hoće. U prirodi je divni sklad, koga možemo svatko vidjeti. Uvidnevnom čitatelju u knjizi Božje prirode i najmanja travčica i najsitniji crvić svjedoče, da to sve nije postalo samo od sebe, već da je

sve djelo svemogućeg ruke Božje. Svjedoče glasno i jasno da postoji Gospodin Bog.

Evo što o tom veli pogański pisac i filozof Platon: "Ovaj svijet je knjiga, koju je Bog napisao ljudima, a čitati i učiti, ovu knjigu i pravom je za smislu dovuñiti, ne može niško, a da mu u pažljivo i sbranim razumu ne urodi dubokim osvjetloženjem o Božanskoj moći, te bistrim poznavanjem Božje mudrosti i većom zahvalnošću prema Njegovoj dobroti."

Iste veli i sv. Pavao u Poslanici na Rimljanje: Sto je na Njemu (Bogu) nevidljivo, od stvorenja svijeta razmišljanjem se opaža po djelima, i Njegova vječna sila i Božanstvo, te nemaju izgovora (1. 20)...

Za vremena pontifikata trojice posljednjih papa: Benedikta XV, Pija XI i Pija XII. misljačke se organizacije znatno razširila. Denas Propaganda nadzire oko 600 raznih područja preko svojih odgovornih upravitelja t. j. nadstojnika, prefekta i vikara. Vikar su obično posvećeni biskupi, upravo delegirani zastupnici sv. Oca, za razliku od biskupe ordinarija, koji imaju redovitu biskupsku vlast u zajednici s biskupima čitave sv. Crkve. Apostolski prefekti su upravitelji pojedinih područja i biskupskopni vlasti, ali bez biskupskopnog čina.

"Ktgod bio onaj, kojega je Gospodin Bog odabrao da bude Isusov predstavnik u tom svijetu, neka se ne ograniči samo na to, da brani i očuva zastavu, koju mu je Gospodin povjerio. Ne će ispuniti svoje prvenstvene dužnosti, ako svim silama ne upre: da predobije za Krista sve one, koji žive daleko od Njega. Dužnost mu je, da prevode u Kristovu Crkvu sve, koji stoje izvan njez. Tako je Pijo XI. označio dužnost mislonara u svojoj enciklici "Rerum Ecclesiae" od 28. II. 1928.

Da za mnokotrpno poštovanje djelo mislonara dolata i uspije, svi katolici po svijetu mole u se nakazani, da Gospodin blagoslovi djelo mislonara. Uz molitvu izvršuju i otkidaju svi od usta, da i materijalno pomognu djelo širenja vjere.

Sadanji papa Pijo XII. je rekao: "Svi oni, koji pristupaju u Crkvu, kakovogod bili podrijetla i jezika, valja da znaju: da imaju ista prava sa sinovima u kući Gospodinovo, gdje vlada Kristov zakon i mir. Opravdano je štoga i u našu i jedinstvom i ravnopravnošću, koje se Crkva brani, da odgoji djelo naš kler za taj visoki cilj povećati broj urođenih biskupa" (la enciklici "Suzumi Pontificatus" od 2. X. 1939.)

SVETA GODINA - GODINA POŠTVEĆENJA

Cjelokupna djelatnost Katoličke Crkve, kakva je sadržana u sv. Otac u govornom odabranom Obiteljnom odas svete Godine, uostojerna je predložuju Kraljevstva Božjeg za zemlji i spasavajuca neumirnih duša, i ustanova Svete Godine upućena je ovog istoj svrzi. Sveta Crkva, kao brižna mati, kao neostojerna od duhovnih i svjetovnih vrednota, u svijetu, kao rizičarica neobitnih milosti, teži samo jednome cilju, a taj je: da se ljudi svaglasno duhovno i moralno usavršavaju, kako bi bili što sličniji li Onome, koji je rekao: "Dao sam vam primjer. Kristova misija je bila upućena duhovno postvećenju ljudi i misija Njegove Crkve nije usmjerenja ništa drugo, nego spasavanje i postvećenje.

U Svetoj Godini Crkva naša na postvećen način poziva na savršeno i postvećenje. Radi toga ona u Svetoj Godini redovito proglašuje najveći broj svetaca i blaženika. I tako p. k. Svele Godine Crkve je proglasila svetim i blaženim mnogo sluga Božjih, Ovi Svetci i Blaženici kao da nam govore: "Ako smo mi pomoću milosti Božje mogli pobijediti sve, svijet i davia i vice, koje su udali u savršenu ljubav prema Bogu, sadko to isto se bi moglo učiniti i vi? Ako vam mladici, žitelji, da teško živjeti čistim i krepkim životom, ugledajte se na Dominika Savina. On je bio mlad i on se je imao boriti s potekoćama i napastima, a ipak je, kao štiti lizer došao pred Božje lice, uzletio je kao bijela golubica u nebeski nebostoga Oca. Možda nam izgleda nedostojljivo zapovijedi ljubavi prema neprijatelju? Evo nam Marije Gorečič, djevojčice od 13 godina. Braneći najdraži biser svoje mlade duše, svoju djevičansku nevino, ona podu svoje očima nož srušila izvanstaničnu paradoksa. I ona ne proklinje onoga, kojega krivicom mora tako mlada ostaviti ovdje svijet; svoje teško boli, svoju dugotrajnu smrtu borbu ona prikazuje Bogu kao žrtvu za obraćenje krivnika. Rediteljima se možda čini teškom dužnost odgoja djece? Pogledajmo Antuna Manjicu Claret, Margaretu Bourgeois, kako se odrću obiteljskih redosti i a estu- bovanjem se postvećuju odgoju mlade djece. Možda nam se čini nemogućim živjeti u svijetu, biti opkoljen lažnim primjerima i besbrojnim naprasima, a održavati se na visini kršćanske svjeka i ostati vjerni Bogu? Eto nam Ivane Francuske, koju ni sva raskala kraljevskoga dvora nije mogla zvesti na krivi put i udaljiti od službe Boga. Debele knjige bismo mogli napisati o primjerima, koje nam daju Svetci i Blaženici, kako se i u najtežim životnim prilikama i u najnepovoljnijim okolnostima može uz Božju pomoć sačuvati čistu i neokaljenu dušu, kako se uvijek i u svakim okolnostima može ostati vjoran Bogu i Njegovim zapovijedima.

Primjeri Svetaca i Blaženika nisu ni izmišljeni ni preuveličani. To su povijesne činjenice koje su ustanovljene najtežim ispitivanjem njihova života i potvrđene čudesima, koje je Bog učinio na njihov zagovor. Kada se ono što stroge odredbe crkvenoga prava o postupu za proglašenje svetaca i blaženika, kada se snade s kakvim stručnim aparatom i kakvim stroгим znanstvenim metodama se ispituje život svetaca i službenici, koji su čudesna, ko se događaju na njihov zagovor, onda možemo s potpunom sigurnošću ustvrditi, da postoji malo povijesnih događaja i činjenica, koji su ustanovljeni takovim točnošću i jačim znanstvenim dokazima od života i čudesa Božjih svetaca. A kada još znamo i to, da sv. Otac kod proglašavanja svetaca nastupa kao nepogreklivi učitelj vjere, obdaren narodičom milošću Svetoga Duhova, onda je naša vjera u njihovu svetost neoboriva, a iste tako je nepokolebljivo naše pouzdanje u pomoć, koju nam oni mogu ispristiti u našim nastojanjima, da ih nasljedujemo u svetosti.

Primjer i pomoć Svetaca i Blaženika koji su točkom Svete Godine usmjereni na čast oltara, neka bude zalogom uspjeha naših napora, da neprestano duhovnim i moralnim usavršavanjem postignemo naš konačni cilj, naše postvećenje u vječnosti.

KONGREGACIJA ZA ŠIRENJE VJERE

Između 11 rimskih kongregacija, koje se brinu za poslove, što se tiču čitave Crkve — od velike je važnosti t. zv. Kongregacija za širenje vjere (De propaganda fide). Osnovana je 22. VI. 1622. za pape Grgura XV. sa svrhom: da se brine za misije, daje podršku u radu misionarima, dodjeljuje im područje djelatnosti, dovodi u sklad njihove namjere, te konačno: da bilje na svim, što je u tom poslu potrebno. Danas joj je na čelu kao prefekt kard. Pamasconi-Bianchi, a tajnik msgr. Celso Costantini.

Nastavak sa str. 2.

Iz ljubim, ali sam se sustegnulo, bojeći se da dijete ne razmazim i da ne postane razmazan mekušac, nesposoban da podnese teret života, koji ga čeka. Kuda vodi preterano milovanje djece, vidimo na žalost i na mnogim primjerima u našoj okolini. Sjeli se samo trgovca Pere. Njegova su djeca imala svega, sve im se činilo po volji, s petnaest godina izlazili su i dolazili kući, kad su htjela. Pa što je s njima? Nenačikali na rad slomo ih je život i propagode. Jedinac posjednika K. mukom je nekako svratio tri razreda, a dalje ni htio. Duhovno je novaca, koliko je mogao. Budiovao je novaca, koliko je mogao. Budiovao se po gostionama čitave noći, na kraju se spleo s nekakvom putujućom aršticom, a kako je svratio, znaš. Sin onog bosanskog visokog iznornika svratio je, istina, gimnaziju otišao u Beč na medicinu, ali je ni nakon dvadeset godina nije svratio, po se lza očeve smrti vrtu kući i tamo živio od ono kućice i zemlje, koje mu namro otač.

Mi ne možemo ostaviti našoj djeci bogatstva, ali im moramo na neki način osigurati budućnost. A moći ćemo to, ako ih često uzgojimo i damo im prigodu da svrše škole. Eto, zašto sam bilo uvijek s djecom obiljani i gonio sam ih na rad i sam sam, izmucen dnevnim poslovima, radi sa njima. I ona će se, kad odrasla, bez sumnje opominjati brige, koju sam im posvećivao i bit će mi zahvalna, a nadam se, da će to uvidjeti i naš najmanji, ma da ga nisam odviše milovao i ako sam nosio u srcu veliku ljubav prema njemu.

Suzna oca odložio je Josu očovo pišmo. Sad mu je bila jasna vječna ova zabrinutost i zahvatani mu je, što ga nije odgodio za mekušca nego za čovjeka, koji će znati i htjeti primiti u svoja leta teret života. Pa ako je prije rijetko mislio na oca i žalio, da ga nije milovao, sad mu je bio za to zahvalan i siguran je, da će se osuda čestito nati i njegove misli pokrati proba očeva. da će mu jednako sveta biti uspomena na oca, kako mu je sveta ona sa mater.

IZ KRŠĆANSKE STARINE

Crkva je u svoje najstarije vrijeme baština tekovne starije kulture, kao što je bila kultura helinizma. To je složena kultura iz više raznih kultura, koje su se razvijale u antičko doba. Ona je baština sve ono, što je bilo vrijedno, pa su i prvi crkveni učitelji pisali knjige na obranu kulture, ako bi se pojavili oni, koji su u svojoj prevelikoj revnosti, pokušavali uništavati spomenike. Na istoku je branio stiebene kulturne tekovine poznati pisac i crkveni učitelj sv. Bazilije Veliki.

I Na Zapadu je veliki branilac tekovina kulture bio sv. Jeronim, a uz njega sv. Augustin. Oba su ova Sveca nastojala, da spasu što više tekovina, i da ih na lijepe način spoje s učenjem Crkve, koja je već po svojoj naravi ujedinjavala sve ljude, jer je to izričito rečeno u Poslanici sv. Pavla, koji je učio, da nema razlike između Židova i Crkva, svi su jednaki, a u Psalmima čitamo, da su svi narodi i svi jezici pozvani, da slave Boga.

Kakva je Crkva bila već iz početka. Kao što i dandanas crpimo svoje znanje iz knjiga, tako je bilo i u ranom Eriodim vijeku, kad je Crkva bila jezični zaštitnik knjige, te su se u samostanima, a osobito u samostanima sv. Benedikta, prepisivali knjige.

I Posebni samostanci posvetili su se doživljenoj ovom prepisivanju. Neki su u tome poslu sličili i svećaci vijenac. Mnogima su imena nepoznata. Jer su u svojoj poniznosti, pri samom prepisivanju, presuđili svoja imena. Ipak neka imena poznajemo, kao imena opata Lupusa u Francuskoj i Hogera. Nisu monasi prepisivali samo svete knjige, oni su marljivo prepisivali i knjige iz gospodarstva. Tako je samostanac Strabo napisao pjesmu o Vrljastaru, u kojoj susrećemo tu pouku i šistu pouzdanje.

I Samostanci su prepisivali knjige, ali su prepisivali i zemljopisne karte. Oni su popisivali lijkove i svake godine izdavali kalendar, koji je i onda, kao i danas, bio tako preteban u običnom životu, a i crkvenom.

I Samostanci su čuvali i tekovine iz slikarstva, pa ga razvili i dotjerali do savršenstva, kako nam to svjedoče mnogi rukopisi u svim zemljama Evrope, a oni su ih ukrašavali divnim slikama i malim slikama u boja. Male slike i slike zovu se minijature, što znači umanjene slike.

I Sv. Ivdor Sevilijski bavio se je mnogo proučavanjem prirode, pa je i pisao dijela iz toga područja. Naravno je, da su svima njima, kao temelji bili pisac katoličke starine, sv. Jeronim, ali su ih oni, prema svojoj potrebi, dopunjavali i dopunjavali, kao što je to učinio poznati novinar svoga vremena sv. Albert Veliki.

I Tako su se samostanci bavili naukom, prepisivanjem knjiga, građevinarstvom, slikarstvom. Na tome polju ističu se muški i ženski samostani. Spomenimo i tu činjenicu, da su mnogi gradovi u Evropi nastali naseljavanjem ljudi oko samostana. Nesebično djelovanje redovnika raznih redova učinilo je neprocjenjivih usluga kulturi, nauci i umjetnosti, a Crkvi je bila vođa i zaštitnik ovakvog djelovanja.

REINHOLD SCHNEIDER, njemački katolički publicista, poznat u Njemačkoj po svojim historijskim djelima "Die Hohenzollern" i "Das Inselreich" i historijsko-moralnim djelom "Macht und Gnade", a u Inozemstvu po svojem držanju za vrijeme Hitlera, prešao je u radikalni u njemačkom katoličkom tjedniku "Der Christliche Sonntag". Prestanak suradnje objavio je u jednom pišmu, koje je tražio štampano u istom tjedniku, a u kojem je izjasnio svoje neslaganje s pisanjem redakcije lista, jer je branila tvrdnju, da je u sadašnjem času s kršćanskog stanovšta moralna obrambena rat. "Ja ne sumnjam ni u taksak odgovorito Schneider, da Crkva daje svoja slobodnostvo protiv rata. No tražimo je što se duh ovog svjedocanstva ne osjeća u ovom času krajnje težnje u svijesti našeg naroda."

IZ KATOLIČKOG SVIJETA

EGIPATSKA VLADA uputila je nedavno svim katoličkim redovima i kongregacijama poziv, da pojačaju djelatnost svojih članova, koji se bave bolničkim zanimanjem. Iako samo nestara redovnica ima u egipatskim bolnicama oko 300, to je prvi put, da je egipatska vlada javno priznala aktivnost katoličkih redovnika i pozvala ih da pojačaju taj rad.

KATOLIČI u Liverpoolu u Engleskoj znatno su porasli, s obzirom na prošle godine, kako javlja jedan lokalni engleski goštinjak za 1951. Oni su porasli na 423.232 vjernika. Poraslo je također učešće vjernika na nedjeljnoj sv. Misli, i to za kojih 20%.

150 GODIŠNICE rada među siromasima Indije proslavile su u Bagaluru sešire nazvane "Male sestre siromaha". Prvi ministar indijske vlade izrazio im je veliki prigodni u ime vlade punu zahvalnost za takav nesebičan rad.

MISIONAR U BUDIŠTOKOM SREĐISTU. Grad Nagano u Japanu poznat je kao središte budizma, budući da se u njemu nalazi budistički hram, koji je prvi sagrađen u Japanu. U tom gradu upio je ipak jedan franjevac po imenu Tahoefer, da započne svoj plodni misionarski posao. On je samom u jednoj godini pokrstio 128 ovdanih Japancina, a za prošlih božićnih blagdana krestio je 50 novih katekumena.

ROGER LAVALLÉE izabran je za 1951. g. za predjednika francuske katoličke mladeži umjesto do sadašnjeg predsjednika Remy Montagna. On će ostati na tom mjestu dvije godine.

POGREB KARDINALA PREYBINGA. Oko 15.000 osoba prisustvovalo je pogrebu nedavno preminulog kardinala Preybinga, biskupa grada Berlina. U pogrebu povorci bili su prisutni pored ostalih kardinali Josef Frings, nadbiskup Kölna, mgr. Muench, zamjenik apološkog nunojia u Njemačkoj, kao i predstavnik svih njemačkih političkih stranaka.

STIPENDIJE za crnce davat će od sada studentski zavod sv. Ambrozija u Davenportu u Sjedinjenim Državama. Ovo je prvi put, da ovaj zavod daje takve stipendije za svoje crnačke studente. Novine bilježe, da je ovo još jedan korak prema potpunom jednakoprgnosti između bijele i crne rase među američkim katolicima.

BEČKI DJECAČI-PJEVAČI dobili su 1950. svoj konvikt, i to oni, koji pokazuju posebni talenat za daljnju izobrazbu u bilo kojem smjeru i za bilo koje zvanje. U taj konvikt dolaze djecačijepjevači nakon mitiranja, to jest kad već ne pjevaju u zboru kao djecačij. Nitko ne stječe pravo na smjštaj u navedenom zavodu, nego najspobornije izabere posebni odgojni i stručni odbor. Zavod ima da stiču socijalnom uzdržanju najspobornijih. Prilikom pozvete zavoda, koju je obavio bečki nadbiskup kardinal Innitzer, govorio je ministar prosvjete dr. Hurdes.

TONI PREISINGER iz Oberammergau, koji je u pasionskim igrama prošle godine predstavljao Isusa, bio je u listopadu 1950. kao hodočašnik u Rimu. Svojom frizurom i bradom, koje su naravne, svrtao je na sebe pozornost prolaznika.

MEMONITI zovu se pripadnici jedne protestantske sekte, a dobili su svoje ime od svog utemeljitelja, koji se zove Menno Simons (1539). Oni žive u tim, da žive što jednostavnije po Sv. Pismu, obilježavaju vršenje vojne službe, a preziru napredak tehnike i civilizacije kao sljepavice pakla. U svemu su izvanredno konzervativni, posebno u nošnj. U Holandiji ima danas svega oko 80.000 memonita. U Pensilvaniji u sjevernoj Americi ima još zatvorenih memonitskih naselja. Memoniti su se tamo nastanili pred 200 godina, a još i danas preziru američki tempo.

TEČAJ ZA VJERSKI FILM održat će se od 22.-29. travnja u Beču. Ovo će biti drugi priredba te vrste, a imat će internacionalni značaj.

KATEDRALA U BEČU, koja je za vrijeme rata veoma stradala od zrčnih napada, po vanjštini je već sasvim obnovljena, tako da Beč ima opet svoje staro "smanjenje". Za pokrivanje krova trebalo je oko 250.000 crišpova i glesina u različitim bojama. S pokrivanjem krova počelo se sredinom srpnja prošle godine, a još prije nego što je počela nestalno jesensko vrijeme, stajao se "Steffl", kako u bečkom dijalektu zovu crkvu sv. Štepana, pod novim krovom.

VELIKA ERUPCIJA VULKANA bila je u drugoj polovici siječnja ove godine u Novoj Gvineji. Ovo je jedna od najstrašnijih katastrofa te vrste. Prema svjedočanstvu nekih ovičnika dogodaj se može usporediti s eksplozijom atomskih bombe. Polovica brda otkinuta je. Prako petsto kvadrata kilometara pokriveno je što lavom što pepelom. Životom je stradalo više tisuća ljudi.

NA BICIKLIMA je krenula na hodočašće u Rim obitelj činovnika Fridricha Saulta iz Staina u Austriji: mali, žena i četvorog djece. Novaca su imali samo za oko tri dana. Ali tako je došli do novca onom, koji pjeva i svira. Cijela je obitelj pjevala i svirala: bio je to pravi zbor s orkestrom (harmonika, violina, gitara i bubanj). Tako je obitelj Sault dobro prolazila. Putne je troškove pokrivala bez osobitih poteškoća.

U MONTREALU U KANADI održan je kongres katoličkih kanadskih liječnika francuske narodnosti. Raspravljalo se je među ostalim i o euthanaziji t. j. o pravu liječnika, da na zahtjev bolesnika ili njegovih zastupnika, mogu usmrtiti takvog pacijenta, za kojeg se smatra, da je neizlječivo, a u svrhu, da mu se uštede dalje patnje. Kanadski liječnici su se odrekli od izjave protiv eutanazije naglašujući, da samo mi smo čuvari, a nikako gospodarji našega života.

U TEKSTILNOJ TVORNICI Crossman u SAD-ama radnici svakog dana po zavrištku posla mole zajednički sv. Krucici.

MARIJA SHARKEY bila je član reprezentativne ekipe kanadskih plivača i kao takva putovala je 1938. u Austriju na utakmicu. Na parobrodu su bile prisutne i dvije čarne sestre, koje su putovale na Salomonske otoke, da u samojnoj bolnici njeguju gubavce. Sharkey su zainteresirale ove sestre, pak je po povratku kući tražila obavještenja o njihovoj redovičkoj družbi. Časne sestre su pripadale redu Marijinih sestara i Sharkey je u velikim zanimanjem proučila njegovo ustrojstvo i njegov rad. Oduševila se i stupila u ovaj red, pak je prošle godine i ona upućena na Salomonske otoke, da u Tairuki njeguje oboljele od gube, pošto je već prije nekoliko godina služila u jednoj bolnici za gubavce u Indiji.

30. SIJEČNJA kraljica za beatifikaciju i kanonizaciju svetaca ispitala je u Rimu dužnima održavljene, koja su se zbila po zagovoru Sluge Božjega pape Pija X. i prihvatila ih kao istinita. Prema tome za proglašenje blaženim pokojnog Pape ne postoje više nikakve zapreke. Ovo će postije 350 godina biti prva kanonizacija jednog pape. Posljednji naime papa, koji je bio kanoniziran (proglašen svetim) bio je papa Pijoz V.

U MILANU je otvorena nova župa pod imenom "Zupa Krista Radnika". Uz brojno sudjelovanje naroda blagoslovio je novu crkvu ove župe kardinal nadbiskup Torina mgr. Fosatti.

JUŽNOAMERIČKA REPUBLIKA KUBA broji ukupno 5 milijuna katolika i oko 100.000 pripadnika ostalih vjeroispovijesti. Katolici su podijeljeni u 6 biskupija. Svećenika ima ukupno 550, od kojih 210 svjetovnih i 340 redovnika. U bogoslovnom sjemeništu ima 53 pilmaca. Katoličke škole pohađa 50.000 djece. Kuba ima katoličke sveučilište, koje su pred četiri godine osnovali oc. Augustin i Villenoy. Osim toga oc. Augustin imaju radničko sveučilište, na kojem se radnici usavršavaju u raznim tehničkim granama.

Indijski ministar o radu misionara

Sri Prakash, ministar trgovine u indijskoj vladi, napisao je u utjecajnom dnevniku "The Statesman", koji izlazi u Kalkuti, jedan članak o radu misionara u indijskoj pokrajini Assam. U tome članku Sri Prakash, među ostalim, kaže: "Misionari su potpuno obavili na sebe posvetivši se radu za ostvarenje svoga ideala. U najzabrinutim krajevima Assama stvorile ove muževne i one žene, koji su tamno došli u udaljenih zemalja i koji su se tu nastanili. S puno duha poživljenosti oni nedosticima troše svoje najbolje energije na korist naroda, kojega dobru su svoj život posvetili. Njihov svakodnevni život i rad nije ništa drugo, nego odraz zvanja, koje su se oni posvetili svim svojim arcem. S kakvom ljubavlju ovi muževni i žene njeguju bijesne gubavce; kolike napore oni podnose, da bi donijeli svijetlo prosvjete i istine ovom narodu, koji žami u tamni noćni svijet. Puno dječica i puno posvojenjca su ovi dušni ovi misionari, koji su dragovoljno napustili svoje kuće i svoje mile, koji su se potpuno slobodno odrekli svega onoga, što je čovjeku najdraže, da bi mogli doći među sapsuštene narode, da ih izvedu iz tamo, kako je oni vidi i da im narodima pomognu, koliko bolje žariti i umaju. Oni su otvoriili put i uče nas nauku, kojim re i mi moramo služiti, ako želimo nešto učiniti za započete i zasačene."

U indijskoj pokrajini Sibilang postoji jedna biskupija, koja broji 81.954 vjernika, 3334 katekumena, 54 strana i 3 domaća svećenika, 69 stranih i 55 domaćih žamih sestara, 44 crkve, 18 misijskih postaja, 3 sveučilišna katolička koleđa za 665 studenata, 13 srednjih škola sa 951 dacom, 308 pučkih škola sa 18.794 učenika i učenica, 15 dispensera a preko 150.000 godišnjih pregleda. U prošlog godini bilo je u ovoj biskupiji kresteno 1942 odrasle osobe, 563 krestenja na čau smrti i 4.163 kresteno djece.

NOVE KNJIGE

Dvije knjige, namijenjene obrazovanom katoličkom čovjeku, izašle su nedavno u Innsbrucku. Napisali su ih poznati Insovcvi. Prva se zove: "Stufmisen des heiligen Hieronim", a napisao ju je P. Alfred Geuer. Druga se zove: "Tajne ženske duše" (Geheimnisse der Frauenseele), a napisao ju je P. K. Fraustruchnik. Objie je knjige izdala naklada E. Rauch, Innsbruck, gdje se mogu naručiti.

KORRESPONDENCIJA O LURDU. — Francuski književni list "Le Figaro Littéraire" donio je u ovom izdanju od 28. siječnja izvadak iz korespondencije (dopisivanja) katoličkog pisarika Paul Claudela (Poi Klelela) i književca Andre Suraska, koju su oni održavali preko trideset godina. Ovi izvaci odnose se na probleme (pitanja) lurdskih ukazanja i lurdskih čudesa. Paul Claudel je kreće drugu des godina nastojao, da ateisti (bezbožnici) Suraska prikaze svu istinitost i veličinu Lurda.

NAŠI POKOJNICI

JOSEF KOKOVIĆ, župnik u Gor-njem Miklošuu, rođen je g. 1885. zaređen u svećenika g. 1899. umro u nedjelju 11. veljače o g baš na putu od zakristije do oltara da služi župu. M.šu Pokojen je 12. veljače u Miklošuu. Bio uvijek vedar, vjero i šaljiv. Zbog toga su ga svi voljeli. Počuvao u mru Božjem!

OGLAS

Reinkontolčki župni ured u Konštantin kupio bit za župu crkvu dobro sačuvan ih novi "Božji grob" i "Jaslice. Ponuda slati na Župni ured u Konštantin.

HARMONO od firme Alfons Maler, Pold ZZ, se 17 registrira — prodaje se. Obavijest kod: Barice Habek, Zagreb, Martićeva 10, stan 11.